

NETFLIX serialas
Sweet Magnolias

Sherryl
Woods

Pažadai vidurnaktį

Raktas į laimingą santuoką – kalbėtis ir klausytis

Sherryl
Woods

Pažadai vidurnaktį

Romanas

Vilnius
2023

Versta iš: Sherryl Woods,
Midnight Promises, 2012
Mira Books, Harlequin Books
© Sherryl Woods, 2012
Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį
su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Iš anglų kalbos vertė
Rasa Žukienė

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinių saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti
bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai
prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti
jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip
perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.
Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

*Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios bibliotekų
informacinės sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt.*

ISBN 978-609-03-0900-1

© Rasa Žukienė, vertimas
iš anglų kalbos, 2023
© Ana Gorbatova,
knygos dizainas, 2023
© Shutterstock.com, viršelio
nuotrauka
© „Svajonių knygos“, 2023

Prologas

Nuotaka vilkėjo kelius siekiančią suknelę atvirais pečiais iš tviskančio balsvo satino ir senovinę nériniuotą mantiliją – šeimos relikviją, kurią nenoriai paskolino būsimoji anyta.

Prie nedidelės Sereničio katalikų bažnyčios altoriaus stovėjo vyras, pakeitęs Karenos Eims nuomonę apie meilę, įtikinęs, kad praeitis lieka praeitimi, toli užnugaryje. Jis žadėjo jai amžiną meilę, tikrą partnerystę ir nuolat tai įrodinėjo per ilgą jų susitikinėjimą.

Truktelėta už suknelės Karena pasilenkė ir pažvelgė į džiaugsmingą savo šešiametės dukros Deizės veiduką.

– Kada mes tuoksimės? – paklausė Deizė, striksėdama iš nekantrumo.

Karena nusišypsojo iš jos entuziazmo. Daug metų praleidę be tėvo pavyzdžio, Deizė ir Mekas nuoširdžiai pamilo Eliotą Kruzą, kaip ir Karena. Iš esmės būtent šilti santykiai tarp jo ir vaikų įtikino Kareną, kad Eliotas visiškai nepanašus į pirmąjį vyrą, kuris paliko ją su didžiule skolų našta.

– Noriu ištekėti už Elioto, – pareiškė Deizė, dar kartą timptelėjusi ją altoriaus pusėn. – Paskubėkime.

Karena patikrino, ar keturmetis sūnus nenusiplėšė karklaraiščio, kurį užrišo jam kiek anksčiau, ir ar neapsipylė savo naujojo kostiumo limonadu. Taip pat pažiūrėjo, ar vestuviniai žiedai vis dar laikosi ant pagalvėlės, kurią Mekas turėjo nešti link altoriaus.

Dana Sju Sullivan, jos viršininkė, draugė ir svočia, palietė jai petį.

– Viskas gerai, Karena. Kaip laikaisi?

– Negaliu nustygti vietoje, – atvirai atsakė ji. – O tada pažiūriu vidun, pamatau ten laukiantį Eliotą ir nusiraminiu.

– Tai nenuleisk nuo jo akių, – patarė Dana Sju. – Pradėkime ceremoniją, kol tuodu neišėjo be mūsų.

Ji žvilgtelėjo į Deizę ir Meką, kurie jau sliūkino iš priėngio į bažnyčią.

Sulaukusi ženkle, kurio Karena nė nepastebėjo, pradėjo groti vargonininkė, pranešdama apie jų pasirodymą. Deizė kone bėgte nuskubėjo per bažnyčią energingai barstydama žiedlapius. Tada kažkam pašnabždėjus ji išsišiepė, atsisuko į mamą ir sulėtino žingsnį. Mekas rimtu veidu ir surauktais antakiais mynė jai ant kulnų, kol pasiekė Eliotą.

Po jų atžingsniavo Dana Sju, pamerkė akį savo vyrui, sėdinčiam bažnyčios priekyje, tada plačiai nusišypsojo Eliotui, kuris nervingai vis taisėsi marškinių apykaklę.

Karena paskutinį kartą giliai įkvėpė, primindama sau, kad šįkart jos santuoka bus amžina, kad pagaliau ji tuokiasi su tinkamu žmogumi.

Ji pakėlė akis ir, sutikusi Elioto žvilgsnį, žengė pirmą ryžtingą, drąsų žingsnį į ateitį, kuri žadėjo viską, ko trūko jos pirmoje santuokoje.

1

Kadangi ruduo buvo visai čia pat, Karena Kruz išbandė naują pupelių sriubos receptą rytojaus pietums „Sulivano“ restorane. Jos draugas, šefo padėjėjas Erikas Vitnis pažvelgė jai per petį, pritariamai linktelėjo ir paklausė:

– Na, tai džiaugiesi dėl sporto klubo, kurį Eliotas su mumis atidaro?

Nustebinta netikėto klausimo, Karena į sriubą subėrė beveik visą dėžutę jūros druskos, kurią laikė rankoje.

– Mano vyras atidaro sporto klubą? Čia, Serenityje?

Aiškliai priblokštas jos reakcijos, Erikas susigūžė.

– Kaip suprantu, jis neužsiminė?

– Ne, nieko nepasakojo, – atsakė Karena. Deja, vis dažniau pasitaikydavo, jog iškilus svarbiems klausimams, kurie turėtų būti sprendžiami drauge, Karena su Eliotu jų neaptarinėdavo. Jis nusprendavo, o vėliau jai pranešdavo apie savo sprendimą. Arba, kaip šiuo atveju, nė nesivar-gindavo ką nors pasakoti.

Išpylusi nebevalgomą sriubą, Karena ėmėsi virti iš naujo, tada kelias valandas praleido niršdama dėl paskutinių atvejų, kai Eliotas visiškai nepaisė jos jausmų. Kas-kart jam taip pasielgus ji likdavo įskaudinta ir vis silpniau

tikėjo, kad jų santuoka yra tokia tvirta, kaip kadaise atrodė, o jis yra vyras, kuris niekada neišduotų kaip pirmasis sutuoktinis.

Eliotas siekė jos pasitelkęs žavesį, humorą ir ryžtą. Galų gale jo empatija įtikino Kareną, kad dar kartą patikėjusi meile nepadarys antros didžiausios gyvenimo klaidos.

Moteris giliai įkvėpė ir pamėgino nurimti, stengdamasi rasti logišką paaiškinimą, kodėl Eliotas nutylėjo apie sprendimą, galintį pakeisti jų gyvenimą. Jis buvo įpratęs ją saugoti, nenorėdavo, kad ji nerimautų, ypač dėl pinigų. Galbūt todėl slėpė naujienas. Turėjo žinoti, kad ji reaguos neigiamai, ypač šiuo metu.

Galų gale, jie planavo susilaukti kūdikio. Dabar, kai du jos vaikai iš ankstesnės nenusisekusios santuokos – Mekas ir Deizė – lankė mokyklą ir pagaliau atsigavo po daugybės neramumų, patirtų ankstyvoje vaikystėje, atrodė tinkamas laikas.

Tačiau, turint galvoje nepastovias Elioto pajamas dirbant asmeniniu treneriu „Kryžkelės SPA klube“ ir jos šiek tiek didesnę nei minimalų atlyginimą dirbant restorane, šeimos pagausėjimo klausimą teko svarstyti atsargiai. Karena nenorėjo vėl įkristi į finansinę duobę, kurioje buvo, kai susipažino su Eliotu. Jis tai žinojo. Tai iš kur, po galais, gavo pinigų investuoti į šitą naują verslą? Jokių santaupų jie neturėjo. Nebent, pagalvojo Karena, nusprendė pasiskolinti iš jų kūdikio fondo. Nuo šios minties oda nuėjo pagaugais.

O dar lojalumo klausimas. „Kryžkelės SPA klubas“ priklausė Medei Medoks, Karenos viršininkei Danai Sju Sullivan ir Eriko žmonai Helenai Dekatur-Vitni – jų dėka Eliotas tapo klubo komandos dalimi. Jos taip pat padėjo

Karenai – vienišai motinai, vos suduriančiai galą su galu. Helena net buvo trumpam priglaudusi Karenos vaikus. Kaip Eliotas net drįsta svarstyti apie pasitraukimą iš jų klubo? Koks žmogus taip pasielgtų? Tikrai ne toks, už kurio ji manė tekanti.

Karena bandė sugalvoti paaiškinimą, kodėl Eliotas nusprendė nieko jai nepasakoti, bet nepavyko. Pastebėjusi, kaip niršiai ji maišo naujai verdamą sriubą, sunerimusi priėjo Dana Sju.

– Jei nepasisaugosi, šita sriuba virs koše, – tyliai tarstelėjo Dana Sju. – Nesakau, kad bus neskani, bet spėju, jog neplanavai virti košės.

– Planavau? – atkirto Karena, pasidavusi pykčiui, nors ir buvo nusiteikusi suteikti Eliotui progą paaiškinti, kas vyksta. – Kas čia dar ką planuoja? Ar laikosi planų, jei tokių turi? Nepažįstu nė vieno, arba, jei kas ir planuoja, tai nesivargina aptarti tų didelių planų su savo antrąja puse.

Sutrikusi Dana Sju dirstelėjo į Eriką.

– Ką praleidau?

– Prasitariau apie sporto klubą, – paaiškino Erikas, nutaisęs kaltą išraišką. – Regis, Eliotas jai nieko nesakė.

Kai Dana Sju tik supratingai linktelėjo, Karena suglumusi įsistebeilijo į ją.

– Tu irgi žinai? Žinai apie klubą ir neprieštarauji?

– Na, aišku, – atsakė Dana Sju, tarsi būtų nieko tokio, kad Eliotas, Erikas ar dar kas nors nori pradėti verslą, kuris konkuruotų su „Kryžkelės SPA klubu“. – Mes su Mede ir Helena iškart pritarėme, kai vyrai pasidalijo idėja. Mieste seniai reikia sporto klubo vyrams. Žinai, koks

pasibjaurėtinai yra Deksterio klubas. Todėl ir atidarėme „Kryžkelės SPA klubą“ vien moterims. O čia bus tam tikra verslo plėtra. Iš tikrųjų, jie bus mūsų partneriai. Jų verslo planas solidus. Dar svarbiau, jie turi Eliotą. Jis turi patirties ir reputaciją, kurie padės pritraukti klientų.

Karena nusiplėšė prijuostę.

– Na, tai jau paskutinis lašas, – sumurmėjo ji. Visame tame dalyvavo ne tik jos vyras, jos bendradarbis ir viršininkė, bet ir jos draugės. Gerai, gal tai reiškia, kad Eliotas nėra neloyalus, kaip iš pradžių baiminosi, išskyrus, žinoma, jai. – Jei tu nieko prieš, pasidarysiu pertrauką anksčiau. Grįšiu, kai reikės pradėti ruošti vakarienei, tada likusią pamainą perims Tina.

Prieš kelerius metus jiedvi su Tina Martines, tada sunkiai besiverčiančia vieniša mama, kovojančia, kad jos vyro nedeportuotų, pasidalijo pamainas „Sulivano“ restorane, nes taip galėjo dirbti lankstesniu grafiku, kurio mirtinai reikėjo, siekiant suderinti darbą su rūpinimusi šeima. Karena vis dar buvo už tai dėkinga, nors dabar, kai jų gyvenimai susitvarkė, o „Sulivano“ restoranas tapo populiarus, jos abi dirbo daugiau valandų.

Karena tikėjosi, kad paminėjusi Tiną nuramins Daną Sju, bet viršininkės veido išraiška sakė ką kita.

– Palauk minutę, – paliepė ji.

Tada, Karenos nuostabai, pridūrė:

– Tikiuosi, eini kur nors atvėsti ir pagalvoti apie tai. Viskas gerai, Karena. Tikrai.

Prieš valandą Karena būtų su tuo sutikusi. Dabar – ne labai.

Pažadai vidurnaktį

– Nesu nusiteikusi atvėsti. Tiesą sakant, maštau apie skyrybas su vyru, – niūriai atkirto ji.

Sparčiai žingsniuodama prie durų dar nugirdo Daną Sju sakant:

– Ji juk nerimtai?

Karena nelaukė Eriko atsakymo, be to, jo atsakymas greičiausiai nepaguostų.

* * *

Eliotas vedė mankštą senjorėms išsiblaškęs. Paprastai jis nuoširdžiai mėgėdavosi dirbdamas su šitomis ryžtingomis moterimis, kurios entuziazmu kompensuodavo fizinės ištvermės ir jėgos trūkumą. Jos atvirai varstydavo jį žvilgsniais, stengdamosi kiekvieną savaitę sugalvoti naujų priešasčių paskatinti nusivilkti marškinėlius, kad galėtų paganyti akis į jo pilvo raumenis. Tai priversdavo susidrovėti, bet ir pralinksmindavo. Jis ne kartą apkaltino senjores begėdišku elgesiu. Nė viena to nepaneigė.

„Brangusis, aš buvau viena tų pumų, apie kurias žmonės kalba, dar prieš atsirandant šitam terminui, – kartą jam pareiškė Flo Dekatur, kuriai buvo per septyniasdešimt. – Neketinu atsiprašinėti. Tu gal truputį nesieki man įprasto amžiaus ribos, bet neseniai supratau, kad net penkiasdešimtmečiai darosi šiek tiek nuobodūs. Tikriausiai teks susirasti daug jaunesnį vyruką.“

Eliotas neįsivaizdavo, ką į tai atsakyti. Tik pasvarstė, ar Flo dukra, advokatė Helena Dekatur-Vitni, nutuokia, ką sumąstė jos nevaldoma motina.

Jis dirstelėjo į laikrodį ant sienos ir pajuto palengvėjimą, kad valandą trunkanti treniruotė baigiasi.

– Gerai, damos, šiandien jau baigsime. Nepamirškite šią savaitę bent kelis kartus pasivaikščioti. Vienos valandos treniruotės trečiadieniais neužtenka, kad liktumėte sveikos.

– O, mielas, kai noriu, kad likusią savaitę kraujas imtų sparčiau venomis tekėti, tereikia pagalvoti apie tave be marškinėlių, – pakomentavo Garnetė Rodžers ir mirk-telėjo akį. – Daug geriau už pasivaikščiojimą.

Eliotas pajuto, kaip kaista skruostai, ypač kitos grupės moterims pradėjus juoktis.

– Gerai, gana jau, Garnete. Verti mane raudonuoti.

– Tau tinka, – atsakė ji, nesukdama galvos dėl jo dro-vėjimosi.

Moterys ėmė iš lėto skirstytis, entuziastingai plepė-damos apie artėjančius šokius senjorų centre, spėliodamos, ką pakvies Džeikas Kudlou. Džeikas, ko gero, miestelio svajonių jaunikis, nusprendė Eliotas, klausydamasis šitų pokalbių. Kelis kartus buvo sutikęs nuplikusį, akiniuotą, pilvotą Džeiką, todėl teliko stebėtis, ko iš tikrųjų nori mo-terys.

Einantį į savo kabinetą Eliotą sustabdė Frensė Vingeit. Eliotas susipažino su ja, pradėjęs susitikinėti su Karena, kuri gyveno šios moters kaimynystėje. Abu ją laikė kone šeimos nare. Dabar Frensė žvelgė į jį su nerimu veide.

– Kažkas tave slegia, tiesa? – paklausė ji. – Šiandien per treniruotę atrodei, lyg būtum už tūkstančių mylių. Nors su mumis per daug stengtis ir nereikia. Tikriausiai galėtum vesti treniruotę nė nesupraktaitavęs, bet paprastai sugebi parodyti nors kiek entuziazmo, ypač per šokių dalį, kurią

įtraukti tave įkalbėjo Flo. – Ji šelmiškai pažvelgė į Eliotą. – Juk supranti, kad ji tenorėjo pamatyti, kaip tu kraipai klubus šokdamas salsa?

– Taip ir maniau, – atsakė vyras. – Flo poelgiai manęs dažniausiai jau nebestebina ir nebegėdina.

Frensė nenuleido nuo jo akių.

– Neatsakei į mano klausimą.

– Atleisk, – tarstelėjo Eliotas. – Ko klausei?

– Neatsiprašinėk. Tik papasakok, kas nutiko. Vaikams viskas gerai?

Eliotas nusišypsojo. Frensė dievino Deizę ir Mėką, nors su jais tikrai nebuvo lengva.

– Jiems viskas gerai, – patikino jis.

– O Karena?

– Karena laikosi puikiai, – atsakė jis ir pasvarstė, kiek tiesos esama jo atsakyme. Spėjo, kad ji nesijaustų puikiai, jei žinotų, ką jis sumanė. Tiesą sakant, nenutuokė, kodėl slėpė nuo jos planus atidaryti sporto klubą. Gal bijojo nepritarimo, tikėjosi barnio? Gali būti. Karena, patyrusi buvusio vyro išdavystę, kai jis paliko ją skęsti skolose, pagrįstai jautriai reaguodavo į kalbas apie finansus.

Frensė pervėrė jį griežtu žvilgsniu.

– Eliotai Kruzai, nemulkink manęs. Kiaurai tave permatau, kaip visus tuos vaikus, kuriuos teko mokyti per daugybę metų. Kas negerai dėl Karenos?

Jis atsiduso.

– Tu pastabesnė net už mano motiną, o aš niekada nieko negalėjau nuo jos nuslėpti, – pasiskundė Eliotas.

– Taip ir turi būti, – atkirto Frensė.

– Neįsižeisk, Frense, bet manau, kad žmogus, su kuriuo man iš tikrųjų reikia pasikalbėti, yra mano žmona.

– Tada taip ir padaryk, – patarė Frensė. – Paslaptys, net pačios nekalčiausios, gali sugriauti santuoką.

– Kad niekada nėra tinkamo laiko pasikalbėti, – numykė Eliotas. – Tai ne toks reikalas, apie kurį galėčiau užsiminti ir išėiti.

– O ar toks reikalas, kuris sukeltų rūpesčių, jei ji sužinotų iš kitur?

Jis nenoriai linktelėjo.

– Labai tikėtina.

– Tada pakalbėk su ja, jaunuoli, kol maža problemėlė nevirto didele. Rask laiko. – Ji griežtai pažvelgė į jį. – Geriau anksčiau nei vėliau.

Eliotą pralinksmino jos griežtas veidas. Nieko nuostabaus, kad dirbdama mokytoja Frensė įgijo reputaciją, gyvuojančią net jai išėjus į pensiją.

– Taip, ponias, – atsakė jis.

Moteris paplojo jam per petį.

– Tu geras žmogus, Eliotai Kruzai, ir žinau, kad myli ją. Nesuteik jai nė menkiausios priežasties tuo suabejoti.

– Padarysiu, ką galėsiu, – patikino jis.

– Netrukus?

– Netrukus, – pažadėjo Eliotas.

Net jei taip sujudins itin bjauriai nusiteikusių širšių lizdą.

* * *

Priėjusi „Kryžkelės SPA klubą“ prie Didžiosios ir Palmeto gatvių sankryžos, Karena sustojo. Pradėjo gailėtis, jog nepaklausė Danos Sju patarimo ir nenuėjo pasivaikščioti į

parką, kad nusiramintų prieš stodama į akistatą su vyru. Žinojo, kad greičiausiai tai prastas sumanymas: jis tebėra darbe, o ji vis dar velniškai įtūžusi dėl slapukavimo. Ap-rėkusi vyrą nieko neišspręs, o greičiausiai būtent taip ir nutiks.

– Karena? Tau viskas gerai?

Ji pasisuko į tą pusę, iš kurios atsklido tyliai užduotas klausimas, ir išvydo buvusią kaimynę Frensę Vingeit, ar-tėjančią prie devyniasdešimtmečio, bet turinčią dar daug parako, net jei amžius ją šiek tiek ir sulėtino. Nors prastai nusiteikusi, Karena nušvito pamačiusi moterį, kuri jai daugeliu aspektų atstojo motiną.

– Frense, kaip laikaisi? Ką čia veiki?

Suglumusi Frensė metė į ją žvilgsnį.

– Lankau Elioto treniruotes senjorėms. Jis tau nemi-nėjo?

Karena suirzusi atsiduso.

– Vyras pastaruoju metu man nepasakoja daugybės dalykų.

– O mieloji, skamba nekaip, – tarstelėjo Frensė. – Kodėl mums nenuėjus į Vortonų užėigą paplepėti? Šimtą metų nesikalbėjome. Nuojauta kužda, kad geriau jau tu man išsipasakok, o ne eik pas Eliotą, kai esi tokia nusiminusi.

Suprasdama, kad Frensė visiškai teisi, Karena dėkingai žvilgtelėjo į ją.

– Turi laiko?

– Tau visada rasiu laiko, – atsakė Frensė ir įsikibo Ka-renai į parankę. – Na, tu su automobiliu, ar eisime pėstute?

– Be automobilio, – atsakė Karena.

– Tada pėsčiomis, – pareiškė Frensė, nė akimirką nesudvejojusi. – Kaip gerai, kad esu apsiavusi mėgstamais kedais, tiesa?

Karena nuleido akis į jos ryškius turkio spalvos batelius ir nusišypsojo.

– Tai bent mados klyksmas, – pasišaipė ji.

– Taip, tokia jau esu. Didžiausia mados žinovė tarp senjorų.

Kai jos pasiekė Vortonų užėigą ir užsisakė šaltos arbatos Frensei ir limonado Karenai, Frensė pažvelgė jai į akis.

– Gerai, dabar pasakok, kas šią popietę taip nuliūdino ir kaip tai susiję su Eliotu.

Netikėtai Karenos akys prisipildė ašarų.

– Manau, kad mano santuokoje atsirado rimtų problemų, Frense.

Draugės veide atsispindėjo nuoširdi nuostaba.

– Nesąmonė! Tas vyras dievina tave. Kiekvieną savaitę papplepame po treniruotės, ir jis kalba tik apie tave ir vaikus. Jis vis dar įsimylėjęs tave kaip tą dieną, kai susipažinote. Esu tuo visiškai tikra.

– Tai kodėl man nieko nepasakoja? – atšovė Karena. – Nežinojau, kad jis matosi su tavim kiekvieną savaitę. Ir ką tik išgirdau, kad Serenityje planuoja atidaryti sporto klubą vyrams. Neturime pinigų imtis tokios rizikos, net jei jis ir susirado verslo partnerių. Kodėl imasi tokio dalyko neaptaręs su manimi?

Ji nusivylusi pažvelgė į Frensę.

– Žmonės įspėjo mane dėl ispanakalbių mačų. Tai stereotipas, bet juk supranti, ką turiu galvoje: vyrus, kurie

dar, ką nori, ir tikisi, kad žmonos su tuo taikstysis. Toks buvo Elioto tėvas, bet nemaniau, kad ir Eliotas paseks jo pėdomis. Kai susitikinėjome, jis buvo toks dėmesingas, rūpestingas ir mielas.

– Manai, kad jis tyčia nuo tavęs tai slepia? – garsiai maštė Frensė. – Galėjo nepasitarti dėl daugybės priežasčių. Du vaikai, abu dirbate – jūs neįtikėtinais užsiėmę. Dienotvarkės ne visada sutampa, tad laiko pabūti dviese greičiausiai trūksta.

– Tiesa, – pripažino Karena. Ji dažnai dirbdavo iki vėlumos, o Eliotui į SPA klubą reikėdavo vykti anksti ryte. Kartais jie prasilenkdavo kaip laivai naktį jūroje. Jų dienotvarkės nebuvo palankios artimai bendrauti.

– O ką veikiate per laisvas dienas? – nepasidavė Frensė.

– Padedame vaikams paruošti namų darbus arba vežiojame juos į nesibaigiančius būrelius, tada išsekę griūname į lovą.

Frensė linktelėjo.

– Neturiu ką pridurti. Nelabai daug laiko atviriems pokalbiams, kurie būtini jaunoms poroms, ypač jei jos vis dar mokosi gyventi santuokoje.

Karena kreivai šyptelėjo.

– Mes pora jau daug laiko, Frense.

– Bet susituokę kartu gyvenate tik porą metų. Ilgai užtruko, kol tavo pirmoji santuoka buvo anuliuota. Susitikinėjimas labai skiriasi nuo gyvenimo susituokus ir pratinimosi prie naujos tvarkos. Reikia laiko prisitaikyti prie tinkamo ritmo, kuris suteiktų progų pabūti dviese, kad galėtumėte artimiau pabendrauti. Numanau, kad Eliotas irgi dėl to nerimauja.

Kažkas jos balse privertė Kareną suklusti.

– Jis ką nors tau minėjo? Tik nesakyk, kad ir tu susijusi su šituo sporto klubo projektu. Ar aš vienintelis visame mieste žmogus, kuriam jis nieko nepasakė?

– Nesikarščiuok, – paliepė Frensė, nors jai pačiai raudo skruostai. – Kiek anksčiau persimečiau su Eliotu žodeliu, bet jis neminėjo jokio sporto klubo. Pirmą kartą girdžiu. Sakė, kad atidėlioja svarbų pokalbį su tavimi, nes jūs abu labai užsiėmę. Daugiau man nieko taip ir neatskleidė.

– Štai kaip, – iškošė pro dantis Karena, nejausdama didelio palengvėjimo, kad ją už nugaros aptarinėja dar daugiau žmonių.

– Tik nesugalvok iš musės daryti dramblio, – subarė Frensė. – Paklausiau, kodėl jis buvo toks išsiblaškęs per šiandienos treniruotę. Jis išsisukinėjo, o galiausiai prisipažino, kad kai ką nuo tavęs slepia. Pasakiau, kad nėra gero pasiteisinimo nesikalbėti su sutuoktiniu. – Ji reikšmingai pažvelgė į Kareną. – Atkreipk dėmesį: pasakiau „kalbėtis“, o ne „rėkti“. Iš tikrųjų bendraujama tada, kai žmonės ir klausosi, ir kalba.

Pagrįstai subarta Karena šyptelėjo.

– Supratau. Bet kaip, po galais, rasti laiko iš tikrųjų susėsti ir nuoširdžiai pasikalbėti, kaip būdavo anksčiau, kai susitikinėjome? Dabar mums reikia visų darbo valandų, kiek tik galime gauti. Net jei pavyktų rasti laiko, auklė mums per didelė prabanga.

– Tada leiskite man jums padėti, – iškart pasisiūlė Frensė. – Nuo tada, kai ištekėjai ir išsikraustei į naujus namus su Eliotu, nebematau Deizės ir Meko taip dažnai,

kaip norėčiau. Jie auga kaip ant mielių. Greitai visai jų ne-
pažinsiu.

Kareną išsyk užplūdo kaltės jausmas. Nors iškart po
vestuvių ji dažnai su vaikais užsukdavo pas Frenšę, tie
apsilankymai ėmė retėti, kai dienos tapo užimtesnės. Kaip
ji galėjo elgtis taip savanaudiškai žinodama, jog Frenšė
mėgsta leisti laiką su Deize ir Meku?

– Ak, Frense, labai atsiprašau, – tarė ji. – Turėjau daž-
niau juos pas tave atvežti.

– Nusiramink, – pasakė Frenšė ir spustelėjo jai delną. –
Kalba ne apie tai. Norėjau pasiūlyti atvažiuoti vieną vakarą
per savaitę ir pabūti su vaikais, o jūs su Eliotu išeitumėte
pavakaroti. Įsivaizduoju, kad galėčiau kažkiek padėti su
namų darbais ir paskaityti pasaką ar dvi prieš miegą. Tiesą
sakant, man labai patiktų. – Ji išsišiepė, akys valiūkiškai
sužibo. – Arba gali juos atvežti pas mane, jei nori praleisti
romantišką vakarą namie. Esu tikra, kad susitvarkysiu su
viena nakvyne, juk jie jau vyresni.

Nors pasiūlymas buvo labai geranoriškas, Karena jį
atmetė.

– Labai miela, kad siūlai, bet negaliu tavęs taip apsunkinti.
Jau ir taip padarei dėl manęs tiek, kad neturiu teisės
dar ko nors prašyti. Visada palaikei sunkiausiomis akimir-
komis.

Frenšė įrėmė į ją priekaištingą žvilgsnį.

– Laikau tave šeimos nare ir jei galiu dėl tavęs tai
padaryti, mielai padėsiu, todėl nenoriu klausytis šitų
nesąmonių, kad viso to per daug. Jei taip galvočiau, ne-
siūlyčiau. O jei pasiūlymo nepriimsi, įžeisi mano jausmus.
Per tave pasijausiu sena ir niekam tikusi.

Karena nusišypojo, galvodama, kad Frensė tikrai tokia nėra. Metai bėgo, bet jos siela buvo jauna, ji turėjo dešimtis draugų ir vis dar aktyviai reikėsi bendruomenėje. Kasdien keletą valandų praleisdavo skambindama senjorams, negalintiems išeiti iš namų, norėdama tiesiog paplepėti ir įsitikinti, kad jiems nieko netrūksta.

Galiausiai Karena linktelėjo.

– Gerai, jei išties nori, pasikalbėsiu su Eliotu ir sutarsime su tavimi dėl kokio vakaro. Pabandysime kokį kartą ir pažiūrėsime, kaip seksis. Nenoriu, kad Mekas su Deize tave išvargintų.

Frensės veidas spinduliavo džiaugsmu.

– Puiku. O dabar turiu bėgti. Šįvakar senjorų dienos centre žaidžiu kortomis su Flo Dekatur ir Liza Džonson, reikia pasnausti, kad išlikčiau budri ir sužiūrėčiau, jog jos nesukčiautų. Tokios garbingos moterys, o taip sukčiauja žaisdamos kortomis.

Karena nusijuokė ir pakilusi nuo stalo apkabino draugę.

– Ačiū. Man tikrai reikėjo šito pokalbio, labiau nei stoti į akistatą su vyru.

– Akistata yra labai gerai, – pasakė Frensė. – Tačiau geriausia, kai ji vyksta be pykčio. – Dar kartą spustelėjo Karenai ranką. – Tikiuosi per kelias ateinančias dienas sulaukti iš tavęs žinių.

– Paskambinsiu. Pažadu.

– Kai šįvakar grįši namo, susėskit su vyru pasikalbėti, nesvarbu, kaip vėlai.

Karena nusišypojo.

– Taip, ponia, – paklusniai atsakė.

Frense susiraukė.

– Nešnekėk taip vien tam, kad mane nuramintum, jau-
noji panele. Tikiuosi išgirsti, kad judu viską išsiaiškinote.

Ji išėjo aiškiai patenkinta, kad paskutinis žodis buvo jos.

Karena žvelgė Frensei pavymui, stebėjo, kaip Vortonų užkeigoje nelieka nė vieno žmogaus, kurio ji išeidama nepakalbintų ar neapdovanotų šypsena.

– Ji nepakartojama, – garsiai sumurmėjo Karena, tada atsiduso. – Ir išmintinga.

Ji palauks iki vakaro, kad pasikalbėtų su Eliotu. O likusį laiką skirs apgalvoti padėtį, išsiaiškinti, kodėl taip nusiminė, ir rasti būdą, kaip kalbėtis apie tai ramiai ir racionaliai per vakarienę. Frense teisi. Rėkimas nėra brandus būdas ką nors išspręsti.

Skirtingai nuo tos pasyvios moters, kokia kadaise buvo, Karena žinojo, kad stipri, pasitikinti savimi moteris, kokia tapo, ilgai apmaudo nelaiko ir tokių dalykų nenutyli dėl šventos ramybės. Griebis jautį už ragų ir spręs problemą, kol ji nesugriovė santuokos. Gyvendama su Rėjumi išmoko vienintelio dalyko – kaip nedera elgtis.

Patenkinta savo planu ji atsiskaitė už gėrimus ir sugrįžo į „Sulivaną“, ten ją atsargiai pasitiko Dana Sju su Eriku.

– Ak, tik nežiūrėkite į mane šitaip, – metė ji. – Skyrybų dokumentų dar niekas nepildo. Tiesą sakant, taip ir nesusitikau su Eliotu.

Erikas lengviau atsikvėpė.

– Tai kur buvai? – pasiteiravo Dana Sju.

– Vortonų užkeigoje su Frense, proto balsu, – pasakė jiems Karena.

Dana Sju išsišiepė.

– Ar ji paskaitė vieną tų išmintingų pamokslų, kurie priverčia susigėsti? Kai buvo mano mokytoja, jai tereikėdavo pažiūrėti į mane su nusivylimu veide ir kone prapliupdavau ašaromis. Jai vienintelei iš visų mokytojų taip pavykdavo. Net Heleną paveikdavo.

– Negali būti, – nustebo Erikas. – Nemaniau, kad kas galėtų išgąsdinti mano žmoną

– Frensė Vingeit galėjo, – atsakė Dana Sju. – Jos mokiniai buvo drausmingiausi visoje mokykloje. Tik daug vėliau virtome tikrosiomis pasiutėlėmis, Puikiosiomis Magnolijomis. – Pasisukus į Kareną jos veidas ūmai surimtėjo. – Tai jau neapyksti ant manęs su Eriku?

– Ant jūsų ir nepykau, – atsakė ji. – Žinojau, kad esat tik pasiuntiniai.

– O ant Elioto? – kamantinėjo Dana Sju.

– Dar turiu ką aptarti su savo vyru, – pasakė Karena. – Tačiau dabar bent jau atrodo, jog galėsiu tai padaryti nesvaidydama į jį keptuvių su puodais arba tų mažyčių svarmenų iš SPA klubo.

– Sklinda gandas, kad Danai Sju kadaise neblogai sekėsi naudoti puodus ir keptuves kaip ginklus, – pakomentavo Erikas, metęs į Daną Sju pašaipų žvilgsnį.

– Ronis to nusipelnė, – visiškai neapgailestaudama atkirto Dana Sju. – Tas vyras buvo man neištikimas. Laimei, jis išmoko pamoką ir man nebereikia naudoti ketaus troškintuvo ne pagal paskirtį.

Po labai įtemptos popietės Karena prapliupo juoktis. Pasidavusi nuotaikai ji perėjo virtuvę ir apkabino savo viršininę.

Pažadai vidurnaktį

– Ačiū, kad padėjai pažvelgti į situaciją kitomis akimis.

– Džiaugiuosi galėjusi padėti, – atsakė Dana Sju. – O dabar, jei niekas neprieštaruja, imkimės ruošti vakarienę, kol keptas sumuštinis su sūriu netapo mūsų ypatinguoju šio vakaro patiekalu.

– Jau pradėjau, – išsyk atitarė Erikas. – Prabangus Misisipės šokoladinis pyragas pakeliui.

– O aš pradėsiu kepti vištieną, – pareiškė Karena, dėkinga, kad netrukus galės atsikvėpti. – Kai Tina pasirodys, galės perimti, o aš baigsiu ruošti salotas prieš eidama namo.

Bent jau čia, pamanė Karena, mielai įsitraukusi į įprastus darbus, vėl įsivyravo taika ir darna. Tačiau nuojauta kuždėjo, kad tai tik tyla prieš audrą.

Sudomino? Pirkite knygą
PAŽADAI VIDURNAKTĮ
bene geriausia kaina ČIA

Pradėjęs susitikinėti su vargstančia vieniša mama
Karena Eims, Eliotas Kruzas darė viską, kad ji
pasijustų saugiai po iširusios pirmos santuokos. Jų
romanas greitai virto karščiausia Sereničio naujiena, ir
šiek tiek padedant Puikiosioms Magnolijoms
įsimylėjėlių pora atšoko svajonių vestuves.

Dabar, praėjus keleriems metams, susikertančios
svajonės grasina juos išskirti. Elioto troškimas įkurti
naują sporto klubą sužadina įsišaknijusias Karenos
baimes dėl finansų. Sutuoktinių nesusikalbėjimas
kelia vis daugiau abejonių dėl bendros ateities. Bet
kai Karena su Eliotu sužino apie Elioto sesers vyro
neištikimybę, jie išvysta savo santuoką naujoje
šviesoje. Ar jų pačių meilė tokia stipri, kad nuvestų
nauju keliu į laimę?

Aštuntojoje „Puikiųjų Magnolijų“ serijos knygoje
Sherryl Woods toliau pasakoja apie Sereničio miesto
gyventojus. Knygoje gausu pramogų ir žaidimų, kovų
ir pažadų, vestuvių ir skyrybų. Skaitytojas lengvai
įsitraukia į tikrovišką pasakojimą.

 svajonių knygos	 9 786090 309001	
www.svajoniuknygos.lt	www.facebook.com/svajoniuknygos	PASIDALINK, KAD SKAITAI